

Suflet în ploaie

Carmen

Plouă-ncet pe strada unde
O fereastră nu ascunde
Ochii dornici ca să vadă
Picăturile cum udă
Frunzele-n copaci și flori
Până sufletu-n fiori
Se cutremură-n plăcere
Și sărutul ploii cere...

În perdeaua udă trasă
Norii-ntind o plasă deasă
Peste parcul unde-odată
Oamenii-n umbra curată
Se fereau de mândrul soare
Și de-a razelor dogoare;
Ochii visători se udă
Și tristețea îi inundă...

Ce-aș mai vrea să ies în ploaie
Și să fac afară baie,
Să alerg, să râd, să cânt,
Sufletul să mi-l încânt,
Să-mi țin brațele întinse,
Să simt picături prelinse
Peste frunte, obraji și gât,
Să văd frumosu`-n urât...

Doamne, dă în urmă timpul
Și să fiu din nou copilul
Cu aripi de fericire
Și cu ochi plini de iubire!